

MOHLIN: NYSTRÖM

ÄÄNETÖN LINTU

BAZAR

MOHLIN: NYSTRÖM

ÄÄNETÖN LINTU

Suomentanut Jänis Louhivuori

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Jänis Louhivuori
Ruotsinkielinen alkuteos Den tysta fågeln
© 2023 Peter Mohlin and Peter Nyström
First published by Norstedts, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

ISBN 978-952-403-095-3

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

OSA 1

”MINÄHÄN KÄSKIN TEITÄ lopettamaan!”

Vihainen miehen ääni sai Johnin kääntämään katseensa jalkapallokentältä. Pari pellavapäistä poikaa virnisteli metsän viereisessä rinteessä miehelle, jolla oli kirkkaankeltainen lippis – se oli luultavasti heidän isänsä. Pojat pitelivät käsissään kiviä ja heittelivät niillä edelleen huolettomasti koivussa olevaa linnunpesää. John pudisti päätään. Jos hän olisi jättänyt isänsä kiellot tuolla tavalla huomaamatta, hän olisi saanut korvilleen ja kotiarestia.

Hän siirsi huomionsa huonosti kasvatetuista pojista takaisin otteluun. Grums IK:n kotijoukkue kohtasi Karlstadin Qbik-seuran tyttöliigan, ja tilanne oli edelleen 0–0.

Nyt Nicole sai pallon ja lähti kuljettamaan sitä vastustajan puolelle kenttää. Tytön ja maalin välissä oli enää kaksi Grumsin puolustajaa. Nicole teki harhautuksen oikealle ja laukaisi kohtalaisen potkun, joka singahti aivan tolpan ohi. Hän vaipui pettyneenä polvilleen ja hautasi kasvot käsiinsä.

”Hyvä yritys, Nicole! Seuraavalla kerralla se on siellä”, valmentaja huusi penkiltä.

Nicole vilkaisi nopeasti Johnia sivulinjan luona. John nyökkäsi kannustavasti, ja Nicole pomppasi takaisin jaloilleen. Hän juoksi nurmikentän poikki, ja ohuet jalat liikkuivat kuin kieppuvat rumpukapulat.

Johnista oli mukavaa katsella, kun hänen veljentyttärensä pelasi jalkapalloa. Jokin muuttui silloin tytön katseessa. Äkillinen itsevarmuus muutti tytön toisenlaiseksi. Tai ehkä takaisin omaksi itsekseen, John ajatteli. Siksi, joka hän oli oikeasti. Terve ja iloinen yhdeksänvuotias, joka nauttii elämästä.

Nicolen isän kuolemasta oli kahdeksan kuukautta, ja suru ja kaipaus oli vielä suurta. Paitsi ei täällä. Kentällä ei ollut olemassa mitään muuta kuin pallo ja maali, johon pallo tuli potkaista.

John suoristi tummia aurinkolasejaan, jotka olivat liuku-neet nenälle. Hän oli unohtanut Yhdysvalloissa viettäminään yli kahtenakymmenenä vuotena, miten armoton Pohjolan valo saattoi olla kesäisin. Auringonsäteet ujuttautuivat varhain joka aamu sisään maisemaikkunoista ja herättivät hänet. Firma, joka oli luvannut asentaa ikkunoihin pimennysverhot, oli lykännyt toimitusajankohtaa jo kahdesti. Jos he eivät tulisi ensi viikolla, John usuttaisi markkinaväärinkäytöksiä tutkivat viranomaiset heidän kimppuunsa.

”Anteeksi, mutta etkö sinä ole poliisi?”

John katsoi luokseen tullutta naista. Tämä oli yhden joukkueeseen kuuluvan tytön äiti.

”Pitää paikkansa”, John sanoi.

”Sinun pitäisi tulla katsomaan yhtä asiaa.”

Nainen lähti nousemaan rinnettä vastausta odottamatta. John seurasi perässä tyhjien piknikvilttien välistä. Hän oli ollut niin ottelun lumoissa, ettei ollut huomannut, että pelaajien perheet olivat jättäneet termoskannunsa nurmelle ja keräännyneet rinkiin metsänrajaan.

”Mitä on tapahtunut?” John kysyi, kun he lähestyivät ihmisrykelmää.

Hän tunsi jälleen kerran itsensä ylipukeutuneeksi harmaassa puvussaan kaikkien verkkareiden keskellä. Oli tavallinen toukokuun lopun torstai, eikä kello ollut vielä viittäkään. Silti ihmiset olivat ennättäneet vaihtaa vaatteita töiden jälkeen ennen tänne tuloaan.

”Linnunpesä”, nainen sanoi osoittaen korkeaa koivua. ”Se putosi.”

Yksi ihmisrintaman selistä kääntyi. Siinä oli keltalippispäinen mies.

”Minun vintiöni heittelivät sitä kivillä”, hän sanoi. ”Sinäkö olet poliisi?”

John nyökkäsi.

Lippismies väisti ja päästi Johnin lähemmäs. Maassa kyykisteli harmaatukkainen nainen risuista punotun kasan ääressä. Hän piti peukalonsa ja etusormensa välissä jotakin kymmentistä ja kellastunutta, jonka paksuus oli jyrkän kuula-kärkikynän luokkaa.

John riisui aurinkolasinsa.

”Mikä se on?” hän kysyi.

”Luu”, nainen sanoi matalalla äänellä. ”Lintu on ilmeisesti käyttänyt sitä rakennustarpeena. Mutta se on vähän kummallinen.”

”Okei”, John sanoi odottaen jatkoa.

Nainen näytti kiusaantuneelta.

”Emme tiedä, minkä eläimen luu se on”, lippistyyppi sanoi. ”Lena on eläinlääkäri, ja minä olen vannoutunut metsästäjä. Me kumpikin olemme ymmällämme.”

”Jospa se on kärsinyt säiden ja tuulten vaikutuksesta”, John ehdotti.

”En usko”, nainen sanoi.

Hän nousi seisomaan ja ojensi kätensä. John astahi lähemmäs ja tarkasteli luuta. Sen pintakuvio näytti ehjältä, eikä se vaikuttanut erityisen kärsineeltä.

”En menisi vannomaan, että se on eläimen luu”, nainen sanoi.

John katsoi häntä epäuskoisesti.

”Luuletko siis, että se on peräisin ihmisestä? Niinkö minun pitäisi tämä ymmärtää?”

”Olen eläinlääkäri, en osteologi”, nainen sanoi. ”Mutta olen sitä mieltä, että tämä luu pitäisi viedä poliisiin tutkittavaksi.”

Kaikkien katseet kohdistuivat Johniin. Naisen väite oli hullu. John kuuli jo mielessään kahvihuoneessa raikuvan naurun, kun kollegat Karlstadin lääninrikospoliisissa kyselisivät häneltä, miten Bambin murhan tutkinta sujui. Hän ei voinut kuitenkaan olla piittaamatta naisen arvovaltaisesta äänestä. Nainen tuntui tietävän, mistä puhui.

”Voin toki viedä sen meidän teknisille tutkijoillemme”, John sanoi.

Koiraa taluttava mies ojensi hänelle muovipussin. John puki sen käteensä kuin hansikkaan, otti luun eläinlääkäriltä ja varmisti pussin solmulla.

Samassa kentältä kuului tyttöjen kimeää kiljuntaa.

John kääntyi kiireesti.

Pallo lepäsi kotijoukkueen maalissa, ja Nicole kohotti kätensä voittajan eleeseen rangaistusalueen viivan luota.

2.

VUORONVAIHTO AIHEUTTI GRUVÖNIN henkilöstön pysäköinti-paikalla lyhytkestoista mutta kiihkeää liikehdintää. Torgny Hammarström nyökkäsi iltavuorolaisten tutuille naamoille. He olivat matkalla sisään portista, hän taas oli menossa ulos.

Kolme vuoroa. Vuorokauden ympäri. Vuoden ympäri.

Tehdas on kuin ikiliikkuja, hän ajatteli. Toisesta päästä syötettiin sisään raaka-ainetta – metsästä peräisin olevaa kuitupuuta – ja toisesta päästä putkahti ulos lopputuote: paperi ja pahvi.

Torgny muisti ensimmäisen työpäivänsä. Hän oli ollut yhdeksäntoistavuotias ja mennyt töihin suoraan lukiosta. Äiti oli pakannut aamulla kaksi eväsrasiaa – toisen hänelle, toisen isälle. Gruvönissä hän oli Ivarin poika. Kollegat olivat heti ensimmäisestä päivästä lähtien tehneet selväksi sen, että hänellä oli isot saappaat täytettävänään.

Heti kun Ivar ei ollut kuulemassa, työtoverit kertoivat hänen uroteoistaan Paperin osasto 96:lla. Miten Ivar oli marsinut sinisissä työvaatteissaan konttoriin ja paskantanut johtoportaan vessaan, kun tehdastyöläisten pukuhuoneen vessa oli ollut tukossa. Miten Ivar oli uhannut korpilakolla, jos yli kolmekymmentä vuotta töissä olleet työntekijät eivät saisi viiden päivän ylimääräistä lomaa työehtosopimukseen kuuluvien lomapäivien lisäksi.

Kun isä oli kuollut kahdeksan vuotta sitten, työtoverit olivat pitäneet hiljaisen hetken hänen muistokseen. Uskollisten työntekijöiden vapaat olivat edelleen voimassa, ja niitä kutsuttiin Ivar-viikoksi. Torgny oli päättänyt tänä vuonna uusia Ivar-viikollaan ulkoterassin laudoituksen.

Hän työntyti autoon ja väänsi avainta. Volvo ei tahtonut käydä tyhjäkäynnillä puhtaasti, vaikka hän oli vaihtanut kaikki sytytystulpat. Hän painoi kaasua, jotta se pysyisi käynnissä, ja laittoi vaihteen päälle. Autonromu nytkähti, ja hän ajoi pois pysäköintialueelta.

Melkein kaikki työtoverit kääntyivät vasempaan tielle, joka kulki E18:n alta ja vei Grumsiin. Mutta Torgny kääntyi oikeaan, pois päin kylästä ja kohti Älvikshöjdeniä. Kuusitoista identtistä omakotitaloa niemellä kohoavalla mäellä sijaitsivat tasaisin välein ainoan kadun molemmin puolin. Torgny oli asunut siellä syntymästään asti ja tunsu joka ikisen puun kotimatkan varrella.

Kun hän oli ajanut vajaat kaksi kilometriä havumetsän poikki, hän hidasti vauhtia. Beatrice touhusi tapansa mukaan pihassa ja oli kumartunut kukkapenkin ylle talon edessä. Autonrenkaiden rahina soran peittämällä pihatiellä sai hänet suoristamaan selkensä ja kääntymään. Hänellä oli toisessa kädessä tulppaanikimppu ja toisessa puutarhasakset. Punertavat kiharat hiukset liehuivat vapaina, ja hän oli pukenut jo mekon ylleen.

Torgny nousi autosta, kiirehti vaimon luo ja suukotti tämän poskea. Vaimon iho oli auringosta lämmin ja tuoksui hajuveldeltä, jonka tämä oli pyytänyt häneltä joululahjaksi.

”Haiset hieltä”, vaimo nurisi työntäen Torgnyn luotaan. ”Mars suihkuun siitä. Meidän pitäisi olla jo vartin kuluttua siskosi luona. Ripustin puhtaan paidan eteiseen.”

”Ei hätää, kyllä me ehdimme”, Torgny sanoi ja loikki portaat etuovelle kahdella pitkällä harppauksella.

Hän heitti kylpyhuoneessa vaatteet pyykkikoriin ja meni suihkuun. Hän väänsi veden valumaan ja huuhteli tehtaan

pölyt iholtaan, vaahdotti kätensä saippualla ja siveli litteää mahaansa. Millään pyykkilautavatsalla hän ei voinut kerskaila, mutta hän oli silti paremmassa kunnossa kuin useimmat ikäisensä kollegat. Prosessinhoitajan työ oli paikallaan istumista, eikä silloin voinut syödä kuin halonhakkaaja. Hän jätti sampoon väliin. Elvistukka oli aina ollut hänen valttikorttinsa, eikä sitä saanut väännettyä kunnolla vastapestyihin hiuksiin.

Kuivattuaan itsensä hän kietoi pyyhkeen lantiolleen ja lähti pukemaan paitaa ylleen. Kummallista, että tieto puutarhassa odottavasta Beatricesta sai vielä kaikkien vuosien jälkeenkin lämmön hulahtamaan hänen rintaansa. Kun muut naapuruston naiset muuttuivat vuosi vuodelta kulahtaneemmiksi, hänen vaimonsa sen kuin kaunistui.

Kuin täydelliseksi kypsä viini.

Ne eivät olleet hänen itse keksimiään sanoja vaan vertaus, jolla yksi puheenpitäjä oli kuvaillut Beatricea Torgnyn 50-vuotispäivillä. Juhlat oli pidetty Älvikshöjdenin yhteisötilassa pari vuotta sitten, ja koko katu oli ollut paikalla. Vaikka vuosia oli täyttänyt Torgny, useimmat puheet olivat koskeneet Beatricea. Tai pikemminkin sitä, mikä säkä Torgnylla oli käynyt, kun hän oli saanut tämän vaimokseen.

Yhden erityisen imartelevan ylistyksen jälkeen vaimo oli noussut seisomaan ja julistanut: ”Minullahan se tuuri kävi, kun pääsin naimisiin Torgnyn kanssa!”

Vieraat olivat nauraneet kohteliaasti, mutta tuskin monikaan oli samaa mieltä Beatricen kanssa. Ei Torgny itsekään ollut. Hän tiedosti erittäin hyvin, että Beatrice oli oikeastaan liian hyvä hänelle.

Hän oli kuitenkin hiljaa mielessään eri mieltä siitä, että kyse olisi ollut *tuurista*, kun hän oli saanut rengastettua vaimonsa. Hän oli kosiskellut Beatricea määrätietoisuudella, joka puuttui yleensä muutoin hänen elämästään. Hän oli ollut kärsivällisempi kuin muut kosijat, ja se oli kannattanut. Jopa Ivar – joka oli yleensä pyöriteltyt silmiään Torgnyn kotiin tuomille

tytöille – oli ilmaissut tyytyväisyytensä. ”Hänestä sinun kannattaa pitää lujasti kiinni”, isä oli sanonut jo ensimmäisen sunnuntaipäivällisen jälkeen.

Torgny säpsähti, kun ulko-ovi avautui. Beatrice astui eteiseen, laittoi puutarhasakset pikku pöydälle peilin alle ja osoitti rannekelloaan.

”Tiedetään”, Torgny sanoi. ”Nykäisen vain loput vaatteet päälle.”

Hän kääntyi ja nousi portaita makuuhuoneeseen.

”Paitasi on juoponnapissa”, Beatrice huusi hänen peräänsä.

Torgny seisahtui ja katsoi paitaansa. Beatrice oli oikeassa, napit olivat väärissä rei’issä.

Hänestä sinun kannattaa pitää lujasti kiinni.

Torgny oli noudattanut Ivarin neuvoa – ja aikoi noudattaa vastedeskin.

3.

JOHN TYÖNSI TYHJÄN pahvilaatikon sivuun. Tämä oli jo viikon kolmas pizza, ja siinä oli ainakin kaksi liikaa. Kun Nicole oli lyöttäytynyt mukaan hänen arkeensa, se oli merkinnyt loppua hänen tavalleen hakea noutoruokaa naapurirakennuksen espanjalaisesta tapasravintolasta. Mausteisten makkaroiden ja mustekalojen tilalle oli tullut loputon rivi kinkkusuikaleilla ja ananaksella päällystettyjä taikinapohjia.

John oli tuntenut aamulla housujen kiristävän vyötäröltä ja päättänyt, että nyt tämä hulluus saisi riittää. Eikä hän ollut silti kyennyt sanomaan ei, kun veljentytär oli tahtonut juhlia voittoa Grumsista. Poikettuaan lyhyesti poliisiasemalla he olivat jatkaneet matkaa Romstadsvägenin pizzeriaan ja noutaneet mukaan taas yhden havaijinpizzan kahteen pekkaan syötäväksi.

Nicole mutusteli kiivaasti suu auki ja tablettia tuijottaen. Hänestä ei päässyt koko aterian aikana muita ääniä kuin pari kirosanaa, kun pallo ei tahtonut noudattaa hänen liikkeitään animaatiopelissä.

”Sinulla on liian kömpelöt sormet”, John sanoi ja ojensi tytölle talouspaperirullan.

Hän nousi hedelmälaatikon päältä, joka toimi tuolina kuuluneen taittopöydän ääressä. Hän oli vuokralla asumisoikeusasunnossa, jonka omisti aito boheemi. Asunto sijaitsi kaksikymmentäyksikerroksisen vastarakennetun talon ylimmässä

kerroksessa Brygguddenilla. Se kuului luultavasti Karlstadin kalleimpiin asuntoihin, mutta sen kalusteet olisivat sopineet yhtä hyvin bronxilaiseen murjuun.

Asunnon pohjapiirros oli yhtä erikoinen kuin sisustuskin. Kaksisataa neliömetriä ilman ainuttakaan sisäseinää. Jättikokoiseen huoneeseen, tai ateljeehen, kuten ilmoituksessa oli lukenut, tulvi valoa kaikista neljästä ilmansuunnasta. Asunnon ainoat säilytystilat koostuivat kahdesta vaatekaapista, jotka John oli asentanut sinne itse, koska oli kyllästynyt siihen, että hänen vaatteitaan roikkui kaikkialla.

Hän väänsi korkin auki jääkaapista ottamastaan olutpullosta ja vilkaisi Nicolea. Tyttö oli passiivinen. Hän toimi enimmäkseen jonkin sortin autopilotilla, ja ainoat hetket, jolloin hän havahtui horroksestaan, olivat silloin, kun hän sai jalkapallon eteensä.

John ei totta puhuen tiennyt, miten hänen pitäisi tyttöä käsitellä. Luultavasti vähentää ruutu-aikaa ja pizzan syömistä, mutta mitä sen jälkeen? John ei ollut mikään psykologi, eikä hänellä ollut kokemusta traumatisoituneiden pentujen hoitamisesta. Veljentytär oli joutunut näkemään isänsä kuolleena, kun tämä oli murhattu. John ei pystynyt edes kuvittelemaan, millaiset jäljet sellainen jätti lapseen.

Hän joi pitkän kulauksen olutta ja kuuli Nicolen hymisevän itsekseen pöydän ääressä. Hän muisti Billyn tehneen samoin. Hän oli kuunnellut lukemattomina tunteina veljensä eriskummallista äännähtelyä, kun tämä oli purkanut vanhaa radiota tai rassannut pyörää pihalla.

Isän ja tyttären väliset yhtäläisyydet eivät loppuneet siihen. Tummat, kiharat hiukset, murjottava ilme ja tapa juosta jalat vispaten – ne kaikki olivat peräisin Billyltä.

John tunsi olevansa huono ihminen syyttäessään mielessään Nicolea siitä, että oli vieläkin Karlstadissa. Mutta faktat olivat faktoja: hän oli jo pakannut laukkunsa ja ollut muuttamassa Berliiniin, kun tyttö oli ilmestynyt talvipakkasella

hänen asuntonsa eteen koko kroppa mustelmilla. Nicole oli karannut Snaversrudissa sijaitsevasta perhekodista, jonne hänet oli sijoitettu Billyn kuoleman jälkeen.

Johnilla ei ollut ollut muutakaan mahdollisuutta kuin ottaa tyttö luokseen Empire Stateen. Hän oli jo ensimmäisenä iltana kertonut tyttölle nimittävänsä tätä korkeaa taloa sillä nimellä, koska USA:ssa oli samanniminen pilvenpiirtäjä.

Siitä oli kohta jo viisi kuukautta, eivätkä sosiaaliviranomaiset olleet vielääkään löytäneet tyttölle uutta kotia. Joskus John mietti, yrittivätkö he edes.

”Voitaisiinko me tehdä joskus pizzeria itse?” Nicole kysyi mutustellessaan ruokaansa.

John kääntyi tytön puoleen.

”Miksi? Sinähän tykkäät tästä pizzasta.”

”Joo, mutta kuulin, että jotkut meidän luokalla tekevät omaa pizzeriaa. Siis niin kuin kotona. Hassuilla naamoilla ja niin pois päin.”

John pakotti hymyn kasvoilleen.

”Voin pyytää pizzerian tyyppisiä tekemään pizzeriaan seuraavalla kerralla naaman. Käykö se?”

”Joo kai sitten.”

Nicole jatkoi taas tabletilla pelaamista. John kuuli hänen pettyneen sävynsä. Kesti hetken ennen kuin John käsitti, mistä se johtui. Kyse ei ollut niinkään naamasta pizzassa, vaan Nicole halusi, että he tekisivät jotakin yhdessä. Jotain hauskaa.

John huokaisi hiljaa ja ajatteli, että hänen täytyisi taas jutella Nicolen kanssa. Selittää niin, että Nicole todellakin ymmärtäisi asuvansa hänen luonaan vain tilapäisesti ennen kuin pääsisi muuttamaan oikeaan kotiin. Tytön täytyisi ymmärtää, ettei hänellä ollut aikaa kokkailla eikä leikkiä. Riitti, kun hän kuskasi tyttöä jalkapallopeleihin. Sen enempään hänellä ei totisesti ollut aikaa.

Tiskipöydän yläpuolella latautumassa oleva kännykkä soi. John vilkaisi näyttöä. Häntä tavoitteli Bengt Anderberg.

Värmlannin lääninpoliisimestari oli yllättävää kyllä nimitänyt itsensä virkaa tekeväksi lääninrikospoliisin päälliköksi odotellessaan, että tehtävään valittaisiin joku sopiva henkilö.

John rykäisi ja painoi kännykän korvalleen.

”Halojaa”, hän sanoi.

”Olet käsittääkseni ollut tänään Grumsissa”, Anderberg sanoi menen tapansa mukaan suoraan asiaan.

”Kyllä vain. Anteeksi, kun jätin sen pussin sinun pöydällesi, mutta kuulin, että olisit tänä iltana ylitöissä. Jos vain ehdit, käy kiikuttamassa se luunpalanen teknikoille.”

”Tehty jo”, Anderberg sanoi. ”Kirjoittamasi lappu herätti sekä minun että Bossen uteliaisuuden.”

Bosse, oikealta nimeltään Bo Hoffman, oli Värmlannin poliisin rikosteknisen osaston päällikkö. Hän oli ollut viime vuonna lainassa Linköpingissä kansallisessa oikeustieteellisessä keskuksessa NFC:ssä mutta oli nyt takaisin Karlstadissa.

”Onko hän ehtinyt tutkia sen jo?” John kysyi.

”Kyllä, ja siksi minä soitankin”, Anderberg sanoi ja vaiken.

John laski olutpullon tiskipöydälle. Lääninpoliisimestarin vakava äänensävy synnytti epämiellyttävän tunteen hänen rintaansa.

”Hänen mukaansa kyse on lapsen solisluusta”, Anderberg jatkoi. ”Soitimme oikeuslääkärille, ja hän teki saman arvion.”

”Voihan helvetti”, John ähkäisi.

Hän meni kylpyhuoneeseen, jotta Nicole ei kuuntelisi puhelua salaa. Kylpyhuone oli asunnon ainoa paikka, jonka oven pystyi sulkemaan perässään.

”Tiedetäänkö siitä enemmän?”

”Eipä juuri”, Anderberg sanoi. ”Haluaisin silti tavata sinut pikaisesti. Oletko kotona?”

”Olen.”

”Hyvä. Tavataan ruokakaupan pysäköintialueella talosi edessä. Olen siellä kymmenen minuutin kuluttua.”

Anderberg lopetti puhelun, ja John jäi seisomaan peilin eteen kännykkä kädessään. Hän oli kolmekymmentäneljävuotias ja selvittänyt murhia Atlantin molemmin puolin muttei ollut koskaan joutunut tutkimaan tapausta, jossa uhri olisi lapsi. Yksi vanhempi kollega New Yorkissa oli varoittanut häntä, miltä tuntuisi, kun se päivä koittaisi. ”Se on melkoinen kokemus”, tämä oli sanonut. ”Se menee ihon alle.”

John huuhteli kasvot kylmällä vedellä ja antoi pisaroiden valua poskia pitkin. Hän ei halunnut ajatella, mitä sille lapselle oli tapahtunut, jolle solisluu kuului.

4.

TORGNY KÄVELI ÄLVIKSHÖJDENIN ainoaa katuraitia pitkin käsivarsi Beatricen harteeilla. Lämpötila oli täydellinen. Toukokuun iltaurinko lämmitti sen verran, ettei hänen ollut tarvinnut pukea puseroa paidan päälle, ja ilmassa oli kevään raikasta kirpeyttä.

Hän hidasti vauhtia pitkittääkseen lyhyttä kävelymatkaa. He olivat jo myöhässä, joten minuutti lisää ei haittaisi mitään. Systeri asui alueen perimmäisessä talossa kääntöpaikan luona, ja sinne oli enää vain parisataa metriä.

Torgny ei käsittänyt, miksi hänen vaimonsa oikein stressasi. Ei ainakaan siksi, että Beatrice olisi kaivannut seuraa. Beatrice ja Sussie olivat kumpikin töissä kotihoidossa, ja heidän välinsä olivat muuttuneet niin hyytäväiksi, että heidän pomonsa oli joutunut laatimaan uudet työvuorolistat, jotta he eivät joutuisi samaan vuoroon.

Torgny irrotti otteensa vaimon olkapäistä ja suoristi kampaustaan. Systeri istui talonsa edessä portailla tupakka suussa. Hän tuijotti jalkoihinsa ja siveli varpaankynsiinsä keskittyneesti kirsikanväristä kynsilakkaa. Torgny rykäisi kiinnittääkseen siskon huomion.

”No, mutta siinähan te olette. Hieno väki se tulee myöhässä.”

Sussie väänsi pienen lasipullon korkin kiinni ja liu’utti sen maastokuvioisten olohuusujensa taskuun. Hän nousi seisomaan

ja tumppasi tupakan vedellä täytettyyn lasipurkkiin portaiden kaiteen päällä.

”Ole hyvä”, Beatrice sanoi ojentaen Torgnyn siskolle puutarhasta peräisin olevat kukat. ”Tulppaanit ovat nyt niin kauniita, etten malttanut olla poimimatta sieltä paria sinulle.”

Sussie otti kimpun vastaan kiittelemättä.

”Sinullakin näkyy olevan siellä jotakin”, hän huomautti ja nyökkäsi kohti laatikkoviiniä, jota Torgny kantoi kädessään.

”Jep, pyysit ostamaan tämän”, Torgny sanoi ojentaen laatikon siskolleen.

”Eihän tämä olekaan sitä, missä on kissan kuva.”

Sussie katseli pakkausta epäluuloisesti. Siinä oli kaunis maisema, jonka taustalla oli viiniköynnöksiä.

Torgny kohautti olkapäitään.

”Kissaviini oli lopussa, joten otin toista sorttia. Ei kai sillä ole väliä?”

Sussie mutisi jotain kuulumatonta ja meni heidän edellään taloon. Hän viskasi kukat keittiön pöydälle ja avasi uunin luo-
kun käännelläkseen perunalohkoja. Torgny näki mustan vä-
lähdyksen Beatricen silmissä. Kasvien laiminlyönti oli vaimon mielestä saman luokan rikos kuin eläinräökkäys.

Torgny katsoi ympärilleen keittiössä. Systerin luona käyminen oli kuin aikamatka menneisyyteen. Keittiökalusteet oli vaihdettu uusiin, mutta muuten melkein kaikki oli sama-
laista kuin silloin, kun hän ja Sussie olivat leikkineet pieninä hippaa ruskealla linoleumilattialla.

Beatrice oli huomauttanut Torgnylle useaan otteeseen, että tämä kutsui lapsuudenkotiaan Sussien taloksi. Eikä se ollut niin kummallista, kun Sussiehan siellä asui. Mutta lain mukaan talo kuului yhtä lailla hänelle. Tai oikeastaan yhtä vähän. Mutsi oli vielä elossa ja oli talon ainoa omistaja, vaikka asuikin nykyisin kaksiossa Grumsissa.

Tarina siitä, miten Sussie oli ottanut talon haltuunsa ja ajanut heidän äitinsä pois – Beatricen sanoin, ei Torgnyn –, oli

vähän hämärä. Niin kuin moni muukin asia, joka liittyi syste-
rin eroon hänen eksästään Kristinehamnissa. Selvää oli kui-
tenkin se, että neljä kouluikäistä lasta olivat olleet yhtäkkiä
vailla kattoa pänsä päälle, ja sosiaaliviranomaiset olivat tul-
leet mukaan kuvioon.

”Missä Halil on?” Torgny kysyi, kun Sussie oli avannut
pahvilaatikon, kaivanut hanan esiin ja valuttanut reilusti vii-
niä kolmeen lasiin.

”Grillin luona”, systeri sanoi ja maistoi viiniä epäluuloisesti.
”Eihän tätä paskaa pysty juomaan. Eikö se sinustakin maistu
happamalta?”

Torgny ei vastannut vaan kantoi viinilasinsa terassille. Syste-
rin uusi mies seisoi siellä savupilven keskellä. Tai, no, uusi ja uusi.
Sisko ja Halil olivat olleet naimisissa jo yli kymmenen vuotta.

”Eikö se syty?” Torgny kysyi.

Lankomies yskähti.

”Taisin ruiskuttaa liian vähän sytytysnestettä.”

Miehen honteloa ruumista ja selvää kaljamahaa tuskin erot-
ti savussa. Torgny haki juorulehden Sussien aurinkotuolilta ja
viuhoi sitä brikettien yläpuolella. Happi sai tulen roihahta-
maan ja savun haihtumaan.

Halil katsoi häntä kiitollisena.

”Kaksikymmentäviisi vuotta Ruotsissa, enkä osaa vielä-
kään sytyttää grilliä”, Halil sanoi hymyillen.

Torgny vastasi hymyyn. Halil oli tullut yksin Turkista myö-
häisessä teini-ässä ja puhui lähestulkoon ilman korostusta.
Grillaaminen oli varmaankin ainoa ruotsalainen asia, jota
hän ei ollut oppinut. Hän oli haka pelaamaan kubbia, rakasti
yhteislaulua Skansenilla ja tiesi Färjestadin jääkiekkoilijoista
enemmän kuin Älvikshöjdenin muut miehet yhteensä.

”Mikä Sussieta riepoo?” Torgny kysyi. ”Hän on kuin ukkos-
pilvi.”

”Äsh, älkää hänestä välittäkö. Hänellä on luultavasti vain
nälkä.”

HILJaisuus VOI TAPPAA

Maahan pudonneesta linnunpesästä löytyy ihmisen luu Grumsin uneliaassa pikkukaupungissa Ruotsissa. Kolmekymmentä vuotta aiemmin samassa kaupungissa Brodinin kaksosveljet katosivat mystisesti leikkikentältä. Onko luu jommankumman kadonneen pojan?

Huhut alkavat kiertää kadulla, jolla kaksoset asuivat. Kun pitkään poissa ollut mies palaa naapurustoon, sen kaduille leviää epämiellyttävä tunnelma. Jotain on tekeillä. Karlstadin alueen rikospoliisissa työskentelevä John Adderley saa uudeleenavatus tapauksen tutkittavakseen. Adderleyn läheisyydessä totuutta arvoituksellisen löydön taustalla hän joutuu pelkäämään sekä omansa että perheenjäsenensä hengen puolesta.

John Adderley -dekkarisarjan intensiivinen kolmas osa **ÄÄNETÖN LINTU** kietoo lukijan pienen kaupungin salaisuuksien tiheään verkkoon.

BAZAR

